

La cultura dels metges

El problema de la formació mèdica a les facultats

pel Prof. Dr. PÄSSLER (de Dresde)

Trad. de M. CABEZA

EN obitar els grans indubtables progressos fets en l'últim decenni dins el camp de la ciència mèdica, el professional queda sorprès pel molt que ha quedat rerassagada d'aquest important avançament la general valoració de la pràctica i de la suficiència del metge general.

Esmentar els varis motius a què es deu aquesta crisi ens portaria massa lluny. Sols recordaré l'esfondrament de la confiança entre malalt i metge, degut a la hipertròfia de les modernes "Caixes de Malalts"; el temor produït de manera artificial i per part interessada en el públic profà envers certes substàncies terapèutiques tòxiques; els reclams públics curanderils amb la promesa desvetlladora d'esperances exagerades i la tendència cap al misticisme de la societat de la post-guerra, per una part, i l'escassa protecció del treball espiritual, per altra banda.

També el caos pertorbador en l'oferta de nous mitjans curatius i la desenfrenada apologia de les llurs virtuts feta al públic no mèdic, i la creixent substitució de les receptes pels específics, poden encabir-se en el grup. Darrerament, també s'ha de tenir en compte la influència dels mateixos ràpids progressos i desenrotllament de la moderna ciència mèdica que en haver de desfer molts prejudicis, ha topat i desviat els sentiments populars.

Per damunt de tot, però, no hem d'oblidar-nos de preguntar si no tenim nosaltres mateixos una part de la culpa de l'escassa atenció, que es concedeix a la funció mèdica, i, en primer lloc, cal

cercar si la preparació dels metges constitueix una garantia que la seva activitat professional correspon a l'alt nivell de la ciència.

Qui hagi tingut constant relació amb els metges joves, arriba a persuadir-se que de les Facultats en surten metges hàbils, posseïdors de coneixements múltiples i dotats d'excel·lents condicions. No gens menys, em crec obligat a exposar ací algunes aspiracions que en el meu tracte amb els joves metges sempre han pres peu. Adhuc, quan es té una suma important de coneixements, em sembla que moltes vegades manquen en el vast domini dels fonaments clínics aquells que sols han d'aprendre's en la clínica propèdèutica. Considero aquesta matèria i la seva exacta exposició tan dificultosa, que no crec que hagi d'ésser confiada, com és molt corrent a acadèmics novells. Es, demés, altament desitjable que, junt a les Clíniques d'ensenyaments, s'estableixin clíniques per principiants, ja que la pràctica en l'auscultació dels casos és insubstituïble. La clínica interna, com a fonament de tota nostra educació clínica, sobre tot ha d'illustrar els estudiants respecte dels difícils problemes i dels casos complexos des del punt de vista diagnòstic i terapèutic. I és clar que ço és possible al clínic, si es veu lliure de l'obligació d'haver de parlar, al mateix temps, per principiants i persones més avançades en l'estudi.

Prescindint d'aquestes particularitats, crec, però, que la medicina interna cada vegada més, va essent apartada del centre de l'educació clínica en